

ΡΟΜΠΕΡΤ ΛΟΥΙΣ ΣΤΙΒΕΝΣΟΝ

Δόκτωρ Τζέκυλ και Κύριος Χάιντ

Διασκευή: Δομήνικος Κοντολέων

ΑΘΗΝΑ 2023

ΣΧΟΛΗ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΟΡΕΙΑ

Δομήνικος Κοντολέων

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1980. Εργάστηκε στον έντυπο και ηλεκτρονικό Τύπο, στο Γραφείο Τύπου της Ελληνικής Εθνικής Επιτροπής της UNICEF, ενώ σήμερα δουλεύει σε Εκτελωνιστικό Γραφείο. Είναι επίσης ερασιτέχνης ηθοποιός.

Το έργο του «Vixere», απέσπασε το 2023 έπαινο στον 2ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Πρωτοεμφανιζόμενου Θεατρικού Συγγραφέα του Πανελληνίου Φεστιβάλ Ερασιτεχνικού Θεάτρου Δήμου Μονεμβασίας. Το έργο του «Cave Canem» διακρίθηκε το 2020 στο διαγωνισμό της «Κοινότητας Τέχνης Ηχοποιοί».

Θεατρικά έργα του, μπορεί κανείς να βρει στο προσωπικό του blog <http://dominikos.blogspot.com/>, στην ιστοσελίδα play-ground.gr, καθώς και στην ιστοσελίδα του Θεάτρου Πορεία.

Στοιχεία επικοινωνίας:

Δομήνικος Κοντολέων

dominikos26@gmail.com

τηλ. 697 3396879

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022-Μάιος 2023) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο Δόκτωρ Τζέκυλ και Κύριος Χάϊντ, διασκευή του Δομήνικου Κοντολέων, στην ομώνυμη νουβέλα του Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά δημιουργού-Μη εμπορική χρήση-Όχι παράγωγα έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Περίληψη

Ένας μυστηριώδης αποκρουστικός άνδρας, ο κος Χάϊντ, αναστατώνει το Λονδίνο του 19^{ου} αιώνα, πραγματοποιώντας σειρά άνομων πράξεων, φτάνοντας μέχρι και στο φόνο.

Σε όλα αυτά, φαίνεται να έχει την κάλυψη του ευυπόληπτου επιστήμονα, Δρ. Τζέκυλ, κάτι που προβληματίζει ιδιαίτερα τον καλό του φίλο, τον δικηγόρο Άτερσον.

Ο τελευταίος προσπαθεί να ξεδιαλύνει στη σχέση των δύο ανδρών, τους οποίους ποτέ δεν έχει τύχει να συναντήσει μαζί.

Στην προσπάθειά του αυτή, θα τον βοηθήσουν, ο καθένας με τον τρόπο του, ο ξάδελφός του Ένφιλντ, ο γιατρός και φίλος του, αλλά και φίλος του Τζέκυλ, Λάνιον, αλλά και ο πιστός υπηρέτης του Τζέκυλ, Πουλ.

Στην πορεία, οι έρευνες του Άτερσον, θα τον οδηγήσουν τελικά στη φριχτή αλήθεια, για τους Τζέκυλ και Χάϊντ, που δεν τη χωράει ανθρώπου νους...

Χαρακτήρες

Δρ. Τζέκυλ

Κος Χάϊντ

Άτερσον

Λάνιον

Ένφιλντ

Πουλ

**Άνδρας/Κορίτσι/Γιατρός/Σερ Ντάνβερς
Κάρου/Υπηρέτρια/Αστυνομικός/Σπιτονοικοκυρά**

**** Για το έργο αντλήθηκαν πληροφορίες από τη νουβέλα του Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον, που δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά το 1886 στο Λονδίνο.*

Χρησιμοποιήθηκε επίσης η απόδοση του 1992, των Εκδόσεων «Πατάκης», σε μετάφραση Ανδρέα Αποστολίδη.

Σκηνή 1^η

(Νύχτα, ξημερώματα. Ένας άνδρας περπατά με αργό βήμα σ' έναν έρημο δρόμο, η μονοτονία του οποίου σπάει μόνο από τα μεγάλα και δυνατά φώτα του).

ΕΝΦΙΑΝΤ: Αυτή η ερημιά με τρομάζει. Νιώθω ένα ρίγος να διαπερνά ολόκληρη την πλάτη μου. Αλήθεια, ένας αστυνομικός δεν υπάρχει εδώ τριγύρω;

(Το βλέμμα του κάτι πιάνει στο βάθος και σταματά απότομα).

Μα τι γίνεται εκεί;

Θεέ μου!

Σταματήστε! Σταματήστε αμέσως!

(Αρχίζει να τρέχει μέχρι που φτάνει δίπλα σ' έναν εξαιρετικά δύσμορφο άνδρα, ο οποίος ακριβώς πίσω του έχει πεσμένο ένα κοριτσάκι που κλαίει γερά. Πιάνει τον άνδρα από τον γιακά).

Σας είδα! Περάσατε πάνω από το άμοιρο το παιδί σα να μην υπήρχε. Θα μπορούσατε να το είχατε σκοτώσει.

(Ο άνδρας τον κοιτά υποτιμητικά).

ΧΑΪΝΤ: Ηρεμήστε αγαπητέ μου.

ΕΝΦΙΑΝΤ: Μας πως μπορείτε να είστε τόσο ψυχραιμος;

(Γύρω από τους δύο άνδρες μαζεύονται άλλα 4-5 άτομα).

ΑΝΔΡΑΣ: Το παιδί μου! Το σκότωσε ο αγριάνθρωπος!

ΕΝΦΙΑΝΤ: Κάντε λίγο χώρο, να το δει ο γιατρός.

(Ο γιατρός πηγαίνει δίπλα στο κοριτσάκι και το εξετάζει).

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ευτυχώς είναι μια χαρά! Περισσότερο τρώμαξε, παρά χτύπησε.

ΧΑΪΝΤ: Οπότε, εγώ μπορώ να φύγω τώρα.

(Όλοι πηγαίνουν γύρω από τον Χαϊντ, σχεδόν τον περικυκλώνουν).

ΕΝΦΙΑΝΤ: Δεν έχεις να πας πουθενά!

ΧΑΪΝΤ: Μα...

ΕΝΦΙΑΝΤ: Αυτό που σου λέω. Αν δεν αποζημιώσεις την οικογένεια του παιδιού, θα σου δημιουργήσουμε ένα τέτοιο σκάνδαλο που θ' ακουστεί σε ολόκληρο το Λονδίνο. Θα χάσεις τα πάντα.

ΧΑΪΝΤ *(με προσποιητή ψυχραιμία):* Αν θέλετε να επωφεληθείτε από αυτό το ατύχημα, φυσικά είμαι ανήμπορος ν' αντιδράσω. Ο οποιοσδήποτε τζέντλεμαν θα ήθελε ν' αποφύγει τη σκηνή. Πείτε μου πόσα.

(Οι υπόλοιποι μιλούν για λίγο μεταξύ τους).

ΕΝΦΙΑΝΤ: Λοιπόν, ας πούμε 100 λίρες. Για την οικογένεια του κοριτσιού.

ΧΑΪΝΤ: Νομίζω πως είναι πολλά.

(Οι άλλοι αρχίζουν να διαμαρτύρονται έντονα).

ΕΝΦΙΑΝΤ: Θέλεις να βγεις κι από πάνω τώρα;

ΧΑΪΝΤ: Εντάξει, ας είναι. Θα πρέπει όμως να με συνοδεύσετε ως το σπίτι μου, για να σας δώσω μια επιταγή.

(Ο Χάϊντ προχωρά με σταθερό βήμα και οι υπόλοιποι τον ακολουθούν. Σκοτάδι για λίγο. Όταν τα φώτα ξαναοιγούν, ο Ένφιλντ, ο Χάϊντ, ο γιατρός και ο πατέρας του κοριτσιού βρίσκονται έξω από την πόρτα ενός ιδιαίτερα αποκρουστικού σπιτιού. Ο Χάϊντ βγάζει ένα κλειδί και ανοίγει την πόρτα).

ΧΑΪΝΤ: Θα με συγχωρήσετε για ένα λεπτό.

(Μπαίνει στο σπίτι και κλείνει την πόρτα πίσω του).

ΑΝΔΡΑΣ: Πολύ άσχημο σπίτι, δε συμφωνείτε;

ΕΝΦΙΑΝΤ: Όπως το λέτε αγαπητέ μου, εμένα μου προκαλεί αναγούλα.

ΓΙΑΤΡΟΣ: Ναι, ναι, είναι ανατριχιαστικό!

(Η πόρτα ανοίγει, ο Χάϊντ βγαίνει και στέκεται δίπλα στους τρεις άνδρες).

ΧΑΪΝΤ: Ορίστε. Δέκα χρυσές λίρες σε ρευστό και τα υπόλοιπα σε επιταγή. Της τράπεζας Κουττς.

(Δίνει την επιταγή στον Ένφιλντ, ο οποίος την εξετάζει).

ΕΝΦΙΑΝΤ: Αυτή η υπογραφή... Δεν μπορεί... Δεν είναι δυνατόν...

ΧΑΪΝΤ: Με προσβάλετε! Όλα είναι απολύτως νόμιμα.

ΕΝΦΙΑΝΤ: Ακούστε φίλτατε. Νομίζω θα συμφωνήσετε πως το όλο θέμα έχει κάτι το μυστηριώδες. Κανείς δεν μπαίνει στα καλά καθούμενα στις τέσσερις τα ξημερώματα σε μια πόρτα, για να βγει λίγο μετά με την επιταγή κάποιου άλλου και μάλιστα των εκατό περίπου λιρών.

ΧΑΪΝΤ *(με ειρωνικό τόνο):* Μην ανησυχείτε. Θα μείνω μαζί σας μέχρι ν' ανοίξουν οι τράπεζες και θα εξαργυρώσω ο ίδιος την επιταγή.

(Και πάλι σκοτάδι για λίγο. Όταν τα φώτα ξαναοιγούν, οι τέσσερις άνδρες βρίσκονται έξω από μια τράπεζα).

ΧΑΪΝΤ: Είδατε; Όπως σας τα είχα πει. Και παρόλα αυτά εσείς με εκθέσατε, λέγοντας στον υπάλληλο πως είστε σίγουρος ότι η επιταγή είναι πλαστή.

ΕΝΦΙΑΝΤ: Έχετε δίκιο, αλλά ακόμα δεν μπορώ να χωνέψω αυτή την υπογραφή. Μα τι σχέση μπορεί να έχετε εσείς με αυτόν τον άνθρωπο;

ΧΑΪΝΤ: Μπορείτε να τον ρωτήσετε αν το επιθυμείτε κ. Ένφιλντ. Απ' ότι καταλαβαίνω μάλλον γνωρίζετε.

(Ο Ένφιλντ γνέφει καταφατικά).

ΕΝΦΙΛΝΤ: Να είστε σίγουρος πως θα το κάνω. Αντίο σας τώρα κύριε Χάιντ. Δυστυχώς δεν μπορώ να πω ότι χάρηκα για τη γνωριμία.

(Ο Χάιντ τον κοιτάζει ειρωνικά, του γυρίζει την πλάτη και αποχωρεί από τη σκηνή. Αμέσως μετά φεύγουν και οι υπόλοιποι, με τελευταίο τον Ένφιλντ. Σκοτάδι).

Σκηνή 2^η

(Καθώς το φως αρχίζει σιγά σιγά να πλημμυρίζει τη σκηνή, βλέπουμε να μπαίνει με αργά βήματα ένας καλοντυμένος άνδρας. Προχωρά σταθερά και κάθεται σ' ένα γραφείο που βρίσκεται στην άλλη άκρη. Πάνω του, κάθε λογής φιαλίδια, σύριγγες, σκόνες και άλλα επιστημονικά σόνεργα. Ο άνδρας κοιτάζει για λίγο προς το κοινό και ύστερα βυθίζεται στις σημειώσεις του).

ΤΖΕΚΥΛ: Εγώ ο Δρ. Τζέκυλ...

(Σκίζει ένα χαρτί από το σημειωματάριό του, το τσαλακώνει και το πετά μακριά).

Όχι, είναι πολύ κοινότυπο.

Τα σιχαίνομαι όλα αυτά. Κι άλλωστε δε μ' αρέσει να περιαυτολογώ. Προτιμώ ν' αφήνω το έργο μου να μιλάει για μένα.

Το αποφάσισα!

Θα τους πω πως δεν έχω χρόνο να γράψω το άρθρο. Κι ας πάνε στα κομμάτια.

Κάπου καταντάει κουραστικό όλο αυτό.

Ο αξιοσέβαστος Δρ. Τζέκυλ λέει η μία φυλλάδα, ο αξιότιμος επιστήμων η άλλη...

Ε και λοιπόν;

Λες και δεν ξέρω ποιος είμαι.

Και αξιοσέβαστος και αξιότιμος και όλα τα άξιος. Και είμαι πολύ περήφανος γι' αυτό!

Πάντα ακολουθούσα τον σωστό δρόμο. Και γι' αυτό έφτασα εδώ που έφτασα άλλωστε. Ν' ακούνε το όνομα Τζέκυλ και να στάζει μέλι το στόμα τους.

Να περιμένουν όλοι το επόμενο μου βήμα, τη νέα μου ανακάλυψη!

Αλλά κι εγώ, ποτέ δεν τους απογοήτευσα.

Αν ήξεραν τι τους ετοιμάζω τώρα!

Είμαι έτοιμος να πετύχω το ανέφικτο. Το αδύνατο!

Το όνομά μου θα γραφτεί με χρυσά γράμματα σε όλα τα επιστημονικά εγχειρίδια.

(Η φωνή του αρχίζει σιγά σιγά να αλλοιώνεται).

Θα είναι η κορυφαία στιγμή της καριέρας μου. Της ζωής μου.

(Γυρίζει προς τ' αριστερά του και ετοιμάζεται να μιλήσει σαν ν' απευθύνεται σε κάποια αόρατη παρουσία).

Τι λες κι εσύ;

Λίγο πιο προσεκτικός να γίνεις και θα πετύχουμε.

Μαζί.

Θα τους δείξουμε το δρόμο.

Κι ύστερα θα μας αποθεώσουν. Να είσαι σίγουρος.

(Ξαναθυθίζεται στις σημειώσεις του).

Ίσως τελικά να τους έγραφα δυο λόγια.

Εγώ ο Δρ. Τζέκυλ λοιπόν...

Ένας από τους μεγαλύτερους επιστήμονες της εποχής μας...

Αποφάσισα να πειραματιστώ με...

(Το φως χαμηλώνει σιγά σιγά, μέχρι που πέφτει απόλυτο σκοτάδι).

Σκηνή 3^η

(Ένας άνδρας μέσης ηλικίας, μόνος του στη σκηνή. Βρίσκεται μπροστά σε μια μεγάλη πόρτα, την είσοδο ενός σπιτιού. Χτυπά. Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει μέσα. Τα φώτα σβήνουν για λίγο και όταν ξαναοίγουν, τον βλέπουμε μέσα σε μια μεγάλη τραπεζαρία, απέναντι από έναν άλλον άνδρα, πολύ καλοντυμένο, που κρατά ένα ποτήρι κρασί).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Καλησπέρα αγαπητέ μου Λάνιον!

ΛΑΝΙΟΝ: Φίλτατε Άτερσον! Ποιος καλός άνεμος σας φέρνει στο σπιτικό μου;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Υποθέτω αγαπητέ μου Λάνιον, πως εμείς οι δύο είμαστε οι πιο παλιοί φίλοι του Χένρι Τζέκυλ.

ΛΑΝΙΟΝ: Θα ήλπιζα να μην είμαστε τόσο παλιοί.

(Γελάει).

Αλλά και τι μ' αυτό; Τον βλέπω ελάχιστα πλέον.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Μπα! Έλεγα πως είχατε κοινά ενδιαφέροντα...

ΛΑΝΙΟΝ: Είχαμε. Όμως εδώ και 10 χρόνια, ο Χένρυ έχει γίνει πολύ ιδιόρρυθμος για τα δικά μου γούστα. Και παρότι ενδιαφέρομαι γι' αυτόν, για χάρη της παλιάς μας φιλίας, βρισκόμαστε σπανιότατα.

(Υψώνει τον τόνο της φωνής του).

Τέτοιες αντιεπιστημονικές ανοησίες, θα είχαν χωρίσει ακόμα και το Δάμωνα από το Φιντία!

ΑΤΕΡΣΟΝ: Θα τολμήσω να σε ρωτήσω κάτι. Έχεις συναντήσει ποτέ τον προστατευόμενό του, κάποιον Χάϊντ;

ΛΑΝΙΟΝ: Ποιον; Όχι ποτέ! Όσο κάναμε παρέα με τον Χένρυ, δεν άκουσα τίποτα γι' αυτόν.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Μάλιστα. Σ' ευχαριστώ πολύ Λάνιον! Υπόσχομαι να τα ξαναπούμε σύντομα...

ΛΑΝΙΟΝ: Πάντα ευπρόσδεκτος Άτερσον! Πάντα ευπρόσδεκτος!

(Οι δυο άνδρες χαιρετιούνται με θερμή χειραψία και ο Άτερσον αποχωρεί. Σκοτάδι για λίγο. Όταν τα φώτα ξαναοίγουν το σκηνικό έχει αλλάξει. Ο Άτερσον είναι τώρα μόνος, απέναντι από κάποιο σπίτι. Παρακολουθεί με προσοχή την είσοδο. Μέχρι που εμφανίζεται ο Χάϊντ. Περπατά με βιαστικό βήμα και στάματα μπροστά στην πόρτα του σπιτιού. Βγάζει το κλειδί για ν' ανοίξει. Ο Άτερσον τον πλησιάζει και τον αγγίζει απαλά στον ώμο. Ο Χάϊντ τινάζεται απότομα από το ξάφνιασμα).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Ο κος Χάϊντ, έτσι δεν είναι;

ΧΑΪΝΤ *(κοφτά, χωρίς να τον κοιτά κατά πρόσωπο):* Μάλιστα. Εσείς ποιος είστε; Τι θέλετε;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Παρατηρώ πως ετοιμάζεστε να μπειτε μέσα... Είμαι παλιός φίλος του Δρ. Τζέκυλ, ονομάζομαι Άτερσον και κατοικώ στην οδό Γιοντ. Πιθανότατα να έχετε ακούσει τ' όνομά μου. Και μια και σας πέτυχα, σκέφτηκα πως θα μπορούσατε εσείς να με πηγαίνατε στο γιατρό.

ΧΑΪΝΤ *(το ίδιο κοφτά, πάντα χωρίς να τον κοιτά):* Ο Δρ. Τζέκυλ δεν είναι εδώ. Απουσιάζει. Όμως... Εσείς από που με ξέρετε;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Θα μπορούσατε να μου κάνετε μια χάρη;

ΧΑΪΝΤ: Ευχαρίστως! Περί τίνος πρόκειται;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Θα μπορούσα να δω λίγο το πρόσωπό σας;

(Ο Χαϊντ διστάζει προσωρινά, αλλά τελικά γυρίζει το κεφάλι του προς τον Άτερσον, με εμφανή την περιφρόνηση στο βλέμμα του. Το φως εστιάζει στα πρόσωπα των δύο ανδρών, που μένουν ν' αλληλοκοιτιούνται για αρκετή ώρα).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Τώρα θα σας θυμάμαι. Μπορεί να φανεί χρήσιμο.

ΧΑΪΝΤ: Ναι. Η συνάντησή μας ήταν χρήσιμη. Και με την ευκαιρία, πάρτε τη διεύθυνσή μου.

(Δίνει ένα κομμάτι χαρτί στον Άτερσον, ο οποίος το παίρνει, ευχαριστεί τυπικά και το κοιτά ανήσυχος).

Και τώρα θα σας ξαναρωτήσω. Από που με ξέρετε;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Από περιγραφές.

ΧΑΪΝΤ: Ποιων;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Έχουμε κοινούς φίλους.

ΧΑΪΝΤ: Κοινούς φίλους; Ποιους;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Τον Τζέκυλ ας πούμε!

ΧΑΪΝΤ *(οργισμένα):* Ποτέ δε σας έδωσε την περιγραφή μου! Δεν το περίμενα πως θα λέγατε τέτοια φριχτά ψέματα.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Ελάτε αγαπητέ μου. Ηρεμήστε. Δεν είναι σωστό να λέτε τέτοια πράγματα.

(Ο Χαϊντ τον αγνοεί, καγχάζει σαρκαστικά, ανοίγει την πόρτα και εξαφανίζεται προς το εσωτερικό του σπιτιού. Ο Άτερσον μένει μόνος του. Δείχνει αναστατωμένος. Και πάλι σκοτάδι για λίγο. Όταν τα φώτα ξαναοιγούν, βρίσκεται μπροστά από την είσοδο ενός άλλου σπιτιού. Χτυπά και του ανοίγει ένας ηλικιωμένος υπηρέτης).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Καλησπέρα Πουλ! Είναι μέσα ο Δρ. Τζέκυλ;

ΠΟΥΛ: Θα κοιτάξω και θα σας πω κ. Ατέρσον.

(Οι δύο άνδρες προχωρούν μέσα στο σπίτι, μέχρι που φτάνουν στο σαλόνι).

ΠΟΥΛ: Θα περιμένετε εδώ, ή θέλετε να σας ανάψω το φως στην τραπεζαρία;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Εδώ είμαι μια χαρά! Σ' ευχαριστώ.

(Ο Πουλ φεύγει. Ο Άτερσον μένει για λίγο μόνος του, χαμένος στις σκέψεις του. Σύντομα, ο Πουλ επιστρέφει).

ΠΟΥΛ: Λυπάμαι, αλλά ο Δρ. Τζέκυλ έχει βγει.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Δεν πειράζει Πουλ. Μα θα ήθελα να σε ρωτήσω κάτι. Είδα πριν τον κ. Χάϊντ να μπαίνει στην πόρτα του παλιού ανατομείου. Επιτρέπεται, όταν ο Χένρυ λείπει;

ΠΟΥΛ: Έτσι φαίνεται. Ο κ. Χάϊντ, έχει δικό του κλειδί.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Ξέρεις Πουλ... Ο κύριός σου φαίνεται να δείχνει τυφλή εμπιστοσύνη σε αυτόν τον άνθρωπο.

ΠΟΥΛ: Όπως τα λέτε είναι. Έχουμε όλοι μας εντολή να τον υπακούμε.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Κι όμως, αν δεν κάνω λάθος, δεν τον έχω συναντήσει ποτέ εδώ.

ΠΟΥΛ: Μα είναι φυσικό. Έρχεται ελάχιστα εδώ. Να φανταστείτε ούτε καν γευματίζει. Κυρίως επισκέπτεται το εργαστήριο.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Λοιπόν, τότε καληνύχτα Πουλ.

ΠΟΥΛ: Καληνύχτα κ. Άτερσον.

(Σκοτάδι).

Σκηνή 4^η

(Μέσα σ' ένα σκοτεινό και βρώμικο δωμάτιο. Ένας μικρόσωμος, αποκρουστικός άνδρας μπαίνει μπουσουλώντας στη σκηνή και σιγά σιγά στρέφει το βλέμμα του στο κοινό, συνεχίζοντας να κινείται. Όταν φτάνει ακριβώς στο κέντρο, σταματά και κάθεται σε εμβρυακή στάση).

ΧΑΪΝΤ: Μπά-μπά! Μπαμπά! Μπαμπά μ' ακούς;

Είμαι εγώ ο γιος σου. Το δημιούργημά σου.

Αίμα από το αίμα σου. Σάρκα από τη σάρκα σου.

Είμαι το σπλάχνο σου και είμαι τρομοκρατημένος.

Φοβάμαι...

Να βγω στον κόσμο. Να τον γνωρίσω.

Μπαμπά! Πατέρα μου!

Είδα λίγο πριν τον εαυτό μου στον καθρέφτη.

Και τον σιχάθηκα.

Με ποιο τερατούργημα της φύσης συναντήθηκες και με φτύσατε στην ανθρωπότητα;

Ξέρω πως εσύ φημίζεσαι για την ομορφιά σου.

Άρα σκέφτομαι πως είναι εκείνη που φταίει.

Η μητέρα μου!

Ποια είναι;

Θέλω να τη δω, να τη γνωρίσω, να τη ρωτήσω γιατί.

Γιατί Θεέ μου!

(Ψαχουλεύει στην τσέπη του και βγάζει κάτι τσαλακωμένα χαρτιά).

Βρήκα αυτές τις σημειώσεις. Αλλά δεν καταλαβαίνω...

Δε λέει πουθενά το όνομά της...

Μήπως είσαι εσύ λοιπόν;

Που τα προκάλεσες όλα;

Το σπέρμα σου το κούφιο!

Απαιτώ εξηγήσεις...

Σκέφτομαι...

Αλλά πως μπορεί κανείς να σιεφτεί με ένα βρεφικό μυαλό;

(Ακούγεται κλάμα μωρού).

Αυτός ήταν ο πρώτος ήχος που βγήκε από το στόμα μου...

Αλλά κανείς δεν ήταν τριγύρω...

Ούτε εσύ πατερούλη, για να με πάρεις μια αγκαλιά.

Μήτε κι εκείνη για να με ταΐσει.

Να ρουφήξω λαίμαργα το στήθος της, μέχρι να μη μείνει καμιά σταγόνα.

Μόνος...

Μέσα στα σκοτάδια.

(Ανασηκώνεται και στέκεται στα δυο του πόδια).

Μπαμπά!

Δες με!

Μεγάλωσα!

Στέκομαι στα πόδια μου τώρα...

Και θέλω να ν' ανοίξω τα φτερά μου...

Να ξεκολλήσω από την αγκαλιά σου...

Είμαι έτοιμος!

Να πετάξω!

(Υποκλίνεται στο κοινό και αποχωρεί με βήμα ταχύ από τη σκηνή. Σκοτάδι).

Σκηνή 5^η

(Στο σπίτι του Τζέκνλ. Κάθονται με τον Άτερσον στο σαλόνι, μπροστά στο τζάκι).

ΤΖΕΚΥΛ: Αγαπημένε μου Άτερσον, νομίζω πως το σημερινό μου τραπέζι είχε μεγάλη επιτυχία.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Έτσι είναι Χένρι. Αν και πάντα σου άρεσε να καμαρώνεις για τα πλούσια δείπνα που παρέθετες. Όμως... Θα ήθελα να σου μιλήσω για κάτι...

(Διστάζει λίγο, αλλά καταφέρνει να συνεχίσει).

Για τη διαθήκη σου...

ΤΖΕΚΥΛ: Φτωχέ μου Άτερσον! Ποιος να σου το έλεγε πως θα βρισκες τέτοιον πελάτη σαν κι έμένα! Μα πόσο άτυχος είσαι. Στ' αλήθεια, δεν έχω ξαναδεί άνθρωπο τόσο απελπισμένο από τη διαθήκη μου, όσο εσύ. Εκτός βέβαια από εκείνον τον συντηρητικό και σχολαστικό Λάνιον, σχετικά με τις επιστημονικές μου... αιρέσεις, όπως τις χαρακτηρίζει.

(Ο Άτερσον δεν μπορεί να κρύψει την ενόχλησή του και ο Τζέκνλ το παρατηρεί).

Μα έλα, μη συνοφρύνεσαι! Το ξέρω πόσο καλός και έντιμος άνθρωπος είναι! Θα ήθελα πραγματικά να τον βλέπω πιο συχνά. Δεν παύει όμως να παραμένει ένας παλαιών αρχών, αδαής, κραυγαλέος σχολαστικός! Κανείς δε μ' έχει απογοητεύσει πιο πολύ από τον Λάνιον.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Ξέρεις... Ποτέ δεν την ενέκρινα.

ΤΖΕΚΥΛ: Για τη διαθήκη μου μιλάς πάλι; Ναι. Το γνωρίζω αυτό. Μου το έχεις ξαναπεί.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Θα στο ξαναπώ λοιπόν. Έμαθα κάτι για τον νεαρό Χάϊντ. Μου το επιβεβαίωσε και ο ξάδελφος Ένφιλντ.

ΤΖΕΚΥΛ: Μη συνεχίζεις. Δε θέλω ν' ακούσω τίποτα παραπάνω. Νομίζω πως έχουμε συμφωνήσει να μην αναλύουμε το συγκεκριμένο ζήτημα.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Ναι, αλλά αυτό που έμαθα, είναι τόσο απεχθές που...

(Ο Τζέκνλ τον διακόπτει).

ΤΖΕΚΥΛ: Αυτό δεν αλλάζει τα πράγματα. Μου φαίνεται πως δεν καταλαβαίνεις τη θέση μου. Είναι περίεργη. Πολύ περίεργη. Πρόκειται για μια από αυτές τις περιπτώσεις που δεν επανορθώνονται με τα λόγια.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Χένρι, ξέρεις πόσο δικός σου άνθρωπος είμαι. Μπορείς να μ' εμπιστευτείς. Μίλησε μου λοιπόν! Πες τα μου όλα και να είσαι σίγουρος πως θα κάνω ό,τι μπορώ για να σε βγάλω από τη δύσκολη θέση.

ΤΖΕΚΥΛ: Καλέ μου Άτερσον! Σ' ευχαριστώ για αυτά τα λόγια. Ναι, σ' εμπιστεύομαι. Ίσως και περισσότερο από τον ίδιο μου τον εαυτό. Αλλά ησύχασε. Δεν είναι δα και τόσο τραγικά τα πράγματα. Μόνο τούτο πρέπει να ξέρεις. Οποιαδήποτε στιγμή το θελήσω, μπορώ να τον ξεφορτωθώ τον Χάϊντ. Άμεσα. Στο λόγο μου. Σ' ευχαριστώ λοιπόν για άλλη μια φορά. Αλλά... Κοίταξε, πρόκειται για ένα πολύ προσωπικό θέμα και θα ήθελα να σε παρακαλέσω να μην το σκαλίζεις περισσότερο.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Όπως θες Χένρυ. Δεν αμφιβάλλω καθόλου πως έχεις απόλυτο δίκιο.

(Ο Άτερσον σηκώνεται να φύγει).

ΤΖΕΚΥΛ: Παρόλα αυτά, μιας και έθιξες, για τελευταία φορά ελπίζω, το θέμα αυτό, θέλω να προσπαθήσεις να καταλάβεις κάτι. Το ενδιαφέρον μου για τον δύσμοιρο τον Χάϊντ, είναι πολύ μεγάλο. Ξέρω πως συναντηθήκατε. Μου το είπε ο ίδιος. Και φοβάμαι πως υπήρξε αγενής. Όμως, όπως σου ξαναείπα, νοιάζομαι υπερβολικά γι' αυτό τον άνθρωπο. Κι αν ποτέ πεθάνω Άτερσον, θέλω να μου υποσχεθείς πως θα τον φροντίσεις και θα προστατέψεις τα δικαιώματά του. Ακόμα κι αν ήξερες τα πάντα, πάλι το ίδιο θα έκανες. Αλλά αν μου το υποσχεθείς αυτό, πιστεψέ με, θα μου φύγει ένα τεράστιο βάρος.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Εντάξει. Να το ξέρεις όμως, δεν πρόκειται ποτέ να προσποιηθώ ότι θα τον συμπαθήσω.

ΤΖΕΚΥΛ: Κανείς δε σου ζητάει κάτι τέτοιο! Το μόνο που θέλω είναι να τον βοηθήσεις για χάρη μου, όταν δε θα υπάρχω πια.

ΑΤΕΡΣΟΝ *(αναστενάζοντας βαθιά):* Καλά. Στο υπόσχομαι.

(Σκοτάδι).

Σκηνή 6^η

(Στη σκηνή και πάλι ο Τζέκουλ. Δείχνει ήρεμος, μα παράλληλα και προβληματισμένος. Κάθεται στο γραφείο του και προσπαθεί να γράψει κάτι πάνω σε μια λευκή κόλλα χαρτί).

ΤΖΕΚΥΛ: Ο Άτερσον ήρθε και με βρήκε για να με ρωτήσει για εκείνον.

Του το υποσχέθηκα.

Πως δε θα τον ξαναδώ ποτέ.

Και τη στιγμή εκείνη το πίστευα.

Τέλος ο Χάιντ για εμένα.

Αλλά τον παρακάλεσα, αν μου συμβεί κάτι, να τον φροντίσει. Να τον προστατεύσει.

Δέχθηκε απρόθυμα...

(Ξεσπά σε τρανταχτά γέλια).

Κακόμοιρε Άτερσον!

Πόσο αφελής είσαι φίλε μου.

Φταίω κι εγώ όμως. Που δε σου εξήγησα.

Αν και δε θα καταλάβαινες...

Εσύ έχεις για μένα την εικόνα του καλού και νομοταγούς πολίτη.

(Ο τόνος του αρχίζει να γίνεται πιο ειρωνικός).

Συνεπής στις υποχρεώσεις του, μορφωμένος, πατριώτης, θρησκιος.

Κάθε Κυριακή στην εκκλησία...

Έτσι δεν είναι οι καθώς πρέπει κύριοι;

(Γυρίζει προς το κοινό. Είναι πλέον απόλυτα σαρκαστικός ο λόγος του).

Ελάτε τώρα!

Όλοι έχουμε τη σκοτεινή πλευρά μας...

Δε μπορεί να μη το έχετε σκεφτεί ποτέ...

Όταν ας πούμε βλέπετε μια όμορφη γυναίκα να περπατά στο δρόμο...

Προκλητικά ντυμένη...

Μη μου πείτε πως δεν έρχεται αμέσως στο μυαλό σας η ίδια εικόνα...

Γυμνοί οι δυο σας στο κρεβάτι...

Να είστε έτοιμος να τη λεηλατήσετε...

Άγρια... Μέχρι να σας υποταχθεί πλήρως...

Κι ύστερα να τη γεμίσετε με τα υγρά σας...

(Μικρή παύση).

Μήπως σας αηδιάζω;

Εντάξει, ίσως να το παράκανα...

Είναι όμως και λίγο γοητευτικό όλο τούτο...

Απόλυτα ερεθιστικό θα έλεγα...

Να σπάμε κάπου κάπου τους κανόνες...

Όλα αυτά τα πρέπει...

Ναι, ξέρω...

Σε κάθε περίπτωση, να μην ξεπερνάμε τα όρια του νόμου...

Τα λέτε αυτά, γιατί ποτέ σας δε δοκιμάσατε να περάσετε στην άλλη όχθη...

Τότε θα ξέρατε...

(Γυρίζει ελαφρά προς τα πίσω το κεφάλι του).

Καλά δεν τα λέω φίλε μου;

(Σκοτάδι).

Σκηνή 7^η

(Λίγο πριν τα μεσάνυχτα. Μια γυναίκα κάθεται ρεμβάζοντας, μπροστά σ' ένα ανοιχτό παράθυρο. Στο δωμάκι από κάτω κάνουν την εμφάνισή τους δύο άνδρες. Ένας ηλικιωμένος κι ένας πολύ κοντός και αποκρουστικός. Το φως φεύγει από τη γυναίκα και φωτίζει μόνο τους δύο άνδρες).

ΚΑΡΙΟΥ: Καλησπέρα σας. Ξέρετε ψάχνω την οδό Σμιθ. Μήπως θα μπορούσατε να με βοηθήσετε;

(Ο άλλος άνδρας δεν του απαντά, παραμένοντας ανέκφραστος).

Πιθανότατα δεν πρέπει να με ακούσατε. Όπως σας είπα, ψάχνω την οδό...

(Ξαφνικά ο κοντόσωμος άνδρας, σε μια έκρηξη θυμού, αρχίζει να φωνάζει ακατάληπτα. Ο ηλικιωμένος κάνει ένα βήμα πίσω).

ΧΑΪΝΤ: Τώρα θα δεις!

(Ο Χάϊντ του ορμά, ρίχνοντας τον κάτω. Ύστερα, καθώς στέκεται από πάνω του, αρχίζει να τον χτυπά μέχρι θανάτου με το μαστούνι του, που μέχρι τώρα κρατούσε νευρικά στα χέρια του. Αφού βεβαιώνεται πως ο ηλικιωμένος έχει πεθάνει, εξαφανίζεται στο σκοτάδι. Το φως επιστρέφει τώρα και πάλι στη γυναίκα, που παραμένει μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο).

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Θεέ μου! Δολοφονία! Τον σκότωσε εν ψυχρώ! Βοήθεια! Αστυνομία! Βοήθεια!

(Η γυναίκα χάνει τις αισθήσεις της και σωριάζεται στο πάτωμα. Σκοτάδι για λίγο. Όταν τα φώτα ανάβουν ξανά, βλέπουμε και πάλι τη γυναίκα, που έχει συνέλθει, μαζί με έναν αστυνομικό).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Λοιπόν κυρία μου, λέτε πως αναγνωρίσατε τον δράστη;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Ναι, ναι, είμαι απόλυτα σίγουρη. Ήταν ο Χάϊντ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Θέλετε να μου πείτε από που τον ξέρετε;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ: Είχε έρθει μια φορά στο σπίτι, για να επισκεφθεί τον κύριό μου. Πρέπει να σας πω, πως τον αντιπάθησα με την πρώτη ματιά!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Σας ευχαριστώ πολύ για τη μαρτυρία σας. Θα σας ειδοποιήσω πότε να περάσετε από το τμήμα για να υπογράψετε την κατάθεσή σας.

(Η υπηρέτρια του γνέφει καταφατικά. Ο αστυνομικός αποχωρεί με αργό βήμα από τη σκηνή. Και πάλι σκοτάδι για λίγο. Μόλις το φως επιστρέφει, βλέπουμε ξανά τον αστυνομικό, αυτή τη φορά μαζί με τον Άτερσον, στο σπίτι του δεύτερου. Ο Άτερσον φορά πιτζάμες).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Όπως σας τα λέω κι Άτερσον. Πάνω στο θύμα βρέθηκαν ένα πορτοφόλι κι ένα χρυσό ρολόι. Όμως δεν υπήρχε καμιά ταυτότητα. Μόνο αυτός ο σφραγισμένος φάκελος, με γραμματόσημο, με παραλήπτη εσάς. Γι' αυτό άλλωστε ήρθα να σας βρω, τόσο νωρίς το πρωί.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Δώστε μου το φάκελο παρακαλώ.

(Ο αστρονομικός του δίνει το φάκελο. Ο Άτερσον τον περιεργάζεται και στη συνέχεια κοιτά προβληματισμένος τον συνομιλητή του).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Λοιπόν;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Δε θα πω τίποτα μέχρι να δω το πτώμα. Μπορεί να πρόκειται για κάτι το εξαιρετικά σοβαρό. Έχετε την καλοσύνη να περιμένετε να ντυθώ;

(Σκοτάδι για μερικά λεπτά. Όταν το φως αγκαλιάσει και πάλι τη σκηνή, ο Άτερσον με τον αξιωματικό βρίσκονται στο τμήμα. Ο Άτερσον δείχνει ιδιαίτερα στενοχωρημένος).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Σας ακούω. Είδατε το πτώμα;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Ναι. Τον αναγνωρίζω. Με λύπη μου σας πληροφορώ ότι πρόκειται για τον σερ Ντάνβερς Κάρριου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Θεέ και Κύριε! Μα είναι δυνατόν; Θα γίνει μεγάλος θόρυβος. Ίσως εσείς μπορείτε να μας βοηθήσετε να φτάσουμε στον ένοχο.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Θέλετε να μου πείτε πως ακριβώς συνέβη;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Υπάρχει αυτόπτης μάρτυρας. Μια υπηρέτρια που καθόταν στο παράθυρο του σπιτιού της. Είδε το φόνο και αναγνώρισε το δράστη. Ήταν κάποιος Χάϊντ...

(Ο Άτερσον δεν τον αφήνει να ολοκληρώσει τη φράση του).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Χάϊντ; Είπατε Χάϊντ;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ναι. Τον γνωρίζετε κι εσείς;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Σας παρακαλώ, ολοκληρώστε τη διήγηση και θα σας εξηγήσω.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Τα περισσότερα σας τα είπα όταν ήρθα στο σπίτι σας. Το μόνο που έχω να προσθέσω, είναι πως δίπλα στο θύμα, βρέθηκε κι αυτό το κομμάτι από μπαστούνι.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Δώστε μου να δω.

(Ο αστρονομικός του δίνει το μπαστούνι. Ο Άτερσον το περιεργάζεται και του το επιστρέφει).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Σας θυμίζει κάτι;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Όχι ακριβώς... Αλλά για πείτε μου... Αυτός ο κ. Χάϊντ είναι μικροκαμωμένο άτομο;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Η υπηρέτρια τον χαρακτηρίζει ως ιδιαίτερα μικροκαμωμένο και ιδιαίτερα κακόηθες άτομο.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Αν έρθετε μαζί μου στο αμάξι, νομίζω ότι μπορώ να σας οδηγήσω στο σπίτι του.

(Ο αστυνομικός γνέφει καταρατικά και οι δύο άνδρες αποχωρούν από τη σκηνή. Σκοτάδι ξανά. Πολύ γρήγορα τα φώτα ανάβουν και πάλι και βλέπουμε τον Άτερσον με τον αστυνομικό έξω από το σπίτι του Χάϊντ. Χτυπούν την πόρτα και τους ανοίγει μια ηλικιωμένη γυναίκα).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Καλησπέρα σας. Θα θέλαμε να μιλήσουμε με τον κ. Χάϊντ.

ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΑ: Με τον Χάϊντ; Ναι, εδώ μένει, αλλά τώρα δεν είναι μέσα. Δεν έχει ούτε μια ώρα που έφυγε.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ξέρετε μήπως πότε θα ξανάρθει;

ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΑ: Τι να σας πω... Δεν έχει σταθερές ώρες. Συνήθως λείπει πάντως. Να φανταστείτε πως μέχρι χθες που ήρθε, είχα δυο ολόκληρους μήνες να τον δω.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Πολύ καλά! Θα θέλαμε να δούμε το διαμέρισμά του.

ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΑ: Αυτό είναι αδύνατον!

ΑΤΕΡΣΟΝ: Μάλλον πρέπει να σας πω ποιος είναι αυτός εδώ ο άνθρωπος. Πρόκειται για τον επιθεωρητή Νιούκαμεν της Σκότλαντ Γιαρντ.

(Το πρόσωπο της ηλικιωμένης γυναίκας φωτίζεται).

ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΑ: Α! Ωστε έχει φασαρίες! Τι έκανε;

(Ο Άτερσον με τον επιθεωρητή ανταλλάσσουν βλέμματα).

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Δεν είναι πολύ δημοφιλής. Λοιπόν αγαπητή μου γυναίκα, αφήστε μας να ριζούμε μια ματιά.

(Η σπιτονοικοκυρά τους περνάει μέσα στο σπίτι. Οι δυο άνδρες κατευθύνονται προς το σαλόνι κι ερευνούν με προσοχή το χώρο. Το βλέμμα του επιθεωρητή πέφτει στο τζάκι, απ' όπου μαζεύει ένα μισοκαμένο μπλοκ επιταγών. Ο Άτερσον από την άλλη, εντοπίζει κάτι πίσω από μια πόρτα).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Επιθεωρητά! Νομίζω πως βρήκα το άλλο μισό του μπαστουιού. Ήταν πίσω από την πόρτα...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Υπέροχα. Νομίζω πως τώρα μια επίσκεψη στην τράπεζα θα κλείσει την παγίδα για τον αξιότιμο κ. Χάϊντ. Πάμε αγαπητέ Άτερσον;

(Ο Άτερσον τον ακολουθεί στην έξοδο. Σκοτάδι για λίγο. Τα φώτα επιστρέφουν και βλέπουμε τους δύο άνδρες έξω από το αστυνομικό τμήμα. Ο Άτερσον δείχνει πολύ ικανοποιημένος).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Μπορείτε να είστε βέβαιος ότι τον έχω στο χέρι. Πρέπει να τα έχει χαμένα. Διαφορετικά, δε θα εγκατέλειπε εδώ το μπαστούνι και κυρίως δε θα έκαιγε ένα μπλοκ επιταγών. Τα λεφτά είναι η ζωή του ανθρώπου. Δεν έχουμε παρά να περιμένουμε να εμφανιστεί στην τράπεζα και να μοιράσουμε την περιγραφή του.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ: Ας ελπίσουμε να παρουσιαστεί σύντομα...

(Οι δύο άνδρες προχωρούν αργά προς την είσοδο του τμήματος. Σκοτάδι).

Σκηνή 8^η

(Ο Χάϊντ εισβάλλει στη σκηνή. Βρίσκεται σε έξαρση. Περιπατάει πάνω κάτω, χωρίς να σταματάει ούτε λεπτό).

ΧΑΪΝΤ: Με έχουν στο χέρι;

Έτσι είναι, αν έτσι νομίζουν...

Αλλά μάλλον το αντίθετο συμβαίνει.

(Γελάει σαρκαστικά).

Εγώ τους κινώ τα χέρια!

Παίζω ασταμάτητα μαζί τους...

Και δεν έχουν πάρει μυρωδιά!

Ούτε πρόκειται να με πιάσουν...

Ποτέ!

Όσο κι αν με κυνηγήσουν...

Μόνο νεκρό!

Έτσι πίστεψε κι ο άλλος...

Πως μπορούσε να με ελέγχει...

ΚΑΝΕΝΑΣ δεν μπορεί να με ελέγξει!

Είμαι ο Εδουάρδος Χάϊντ...

Ο άλλος σας εαυτός...

Ο δαίμονας που βλέπετε στους εφιάλτες σας!

Και που κατά βάθος θέλετε να του μοιάσετε...

(Γυρίζει προς το κοινό)

Όχι, πείτε μου ειλικρινά...

Ανάμεσα σ' εμένα και σ' εκείνον, ποιον θα διαλέγατε;

Μη βιαστείτε ν' απαντήσετε!

Μπορεί να κάνετε λάθος...

Είμαι ο Εδουάρδος Χάϊντ και ο κόσμος μου ανήκει!

(Ο Χάϊντ φεύγει γελώντας και χοροπηδώντας από τη σκηνή. Σκοτάδι).

Σκηνή 9^η

(Ο Άτερσον βρίσκεται έξω από το σπίτι του Λάνιον. Χτυπά απαλά την πόρτα και τη βλέπει να ανοίγει αργά. Έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με τον Λάνιον. Αυτό που βλέπει τον αφήνει με ανοιχτό το στόμα. Ο Λάνιον δείχνει ιδιαίτερα καταβεβλημένος και η όψη του είναι τρομακτική).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Φίλε μου Λάνιον, τι συνέβη; Δε σου κρύβω πως με τρομάζει η εμφάνισή σου.

ΛΑΝΙΟΝ: Αγαπητέ μου Άτερσον, είμαι δυστυχώς καταδικασμένος. Είχα μια δυσάρεστη εμπειρία από την οποία δεν πρόκειται να συνέλθω ποτέ. Είναι ζήτημα εβδομάδων. Η ζωή μου κύλησε ευχάριστα. Μου άρεσε. Μάλιστα κύριε. Μου άρεσε. Μερικές φορές σκέπτομαι ότι, αν τα ξέραμε όλα, θα ήμασταν πιο πρόθυμοι να φύγουμε από τη ζωή νωρίτερα.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Και ο Τζέκυλ είναι άρρωστος. Τον έχεις δει;

(Ο Λάνιον ταραάζεται ακούγοντας το όνομα Τζέκυλ. Σηκώνει με δυσκολία το χέρι του, που δεν μπορεί να ελέγξει, από το τρέμουλο, σε μια απελπισμένη προσπάθεια να διαμαρτυρηθεί).

ΛΑΝΙΟΝ: Δεν επιθυμώ να ξαναδώ τον Δρ. Τζέκυλ, ούτε να ξανακούσω γι' αυτόν. Έχω ξοφλήσει μαζί του και σε παρακαλώ να μη με απασχολήσεις ξανά με κάποιον τον οποίο θεωρώ νεκρό.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Δεν μπορώ να βοηθήσω σε τίποτα; Είμαστε τρεις πολύ παλιοί φίλοι Λάνιον και δε θα ζήσουμε τόσο, για ν' αποκτήσουμε καινούριους φίλους.

ΛΑΝΙΟΝ: Δε γίνεται τίποτα απολύτως. Ρώτα και τον ίδιο.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Δε δέχεται να με δει.

ΛΑΝΙΟΝ: Δεν εκπλήσσομαι. Κάποια μέρα, αφού πεθάνω, θα μάθεις όλη την αλήθεια. Δεν μπορώ όμως να σου μιλήσω τώρα. Αν μπορείς να καθίσεις μαζί μου και να συζητήσεις άλλα θέματα, κάθισε. Αν όμως όχι, τότε στο λέω, ότι, για όνομα του Θεού, δεν αντέχω άλλο αυτή την ιστορία.

(Ο Άτερσον χαιρετά στενοχωρημένος τον Λάνιον και αποχωρεί από τη σκηνή. Σκοτάδι για λίγο. Όταν τα φώτα ανοίγουν ξανά, το σκηνικό έχει αλλάξει και έχουμε μεταφερθεί στο σπίτι του Άτερσον που κάθεται στο σαλόνι, μαζί με τον Ένφιλντ).

ΕΝΦΙΛΝΤ: Ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω πως έφυγε. Μέσα σε 15 μόλις μέρες.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Δυστυχώς το περίμενα αγαπητέ μου Ένφιλντ. Μετά την τελευταία φορά που τον συνάντησα, το πράγμα ήταν ολοφάνερο.

ΕΝΦΙΛΝΤ: Κι ο Τζέκυλ; Το έμαθε;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Ναι. Αλλά δεν ήρθε στην κηδεία.

ΕΝΦΙΛΝΤ: Τι κρίμα, τόσα χρόνια φίλοι...

ΑΤΕΡΣΟΝ: Ο Λάνιον μου το είχε ξεκόψει, πως δεν ήθελε πια να έχει καμία σχέση μαζί του. Αλλά κι ο Τζέκυλ, όταν του το έγγραψα, μου απάντησε πως δεν τον κατηγορεί, αλλά συμμαριζείται την άποψή του να μην συναντηθούν ποτέ ξανά. Έχει λέει αποφασίσει να ζήσει πλέον απομονωμένος απ' όλους. Ακόμα κι από μένα. Και δεν το διαπραγματεύεται. Μου το ξεκαθάρισε πως αν και παραμένει ακόμα φίλος μου, αυτό που οφείλω τώρα να κάνω, είναι να σεβαστώ τη σιωπή του.

ΕΝΦΙΑΝΤ: Πολύ περίεργα όλα αυτά...

ΑΤΕΡΣΟΝ: Σε κάθε περίπτωση, ο Λάνιον μου άφησε κάτι για να τον θυμάμαι.

ΕΝΦΙΑΝΤ: Δηλαδή;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Ένα γράμμα. Που λέει να ανοιχθεί μετά το θάνατό του. Κι αναφέρει μάλιστα, πως αν τυχόν εγώ πέθαινα πρώτος, τότε το γράμμα αυτό θα έπρεπε να καταστραφεί δίχως ν' ανοιχθεί.

ΕΝΦΙΑΝΤ: Και; Το άνοιξες; Τι γράφει;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Το άνοιξα. Και μέσα είχε ακόμα έναν σφραγισμένο φάκελο, ίδιο με τον πρώτο, που έγγραφε να μην ανοιχθεί μέχρι το θάνατο, ή την εξαφάνιση του Δρ. Χένρου Τζέκυλ.

ΕΝΦΙΑΝΤ: Μη μου πεις πως δεν το διάβασες...

ΑΤΕΡΣΟΝ: Φίλε μου Ένφιαντ, οφείλω να σεβαστώ την επιθυμία του.

ΕΝΦΙΑΝΤ: Ναι, αλλά ίσως σε αυτό το γράμμα να κρύβεται η αλήθεια.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Δε σου κρύβω πως μπήκα στον πειρασμό, αλλά τελικά δεν ενέδωσα.

ΕΝΦΙΑΝΤ: Εσύ γνωρίζεις καλύτερα ξάδελφε...

(Σκοτάδι για λίγο. Ο φωτισμός επιστρέφει χαμηλός. Το σκηνικό έχει αλλάξει και πάλι. Ο Άτερσον με τον Ένφιαντ περπατούν σε κάποιο δρόμο, μέχρι που φτάνουν στο πίσω μέρος ενός σπιτιού).

ΕΝΦΙΑΝΤ: Λοιπόν, τουλάχιστον αυτή η ιστορία έφτασε στο τέλος της. Δε θα ξαναδούμε τον κ. Χάϊντ.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Το ελπίζω. Σου είπα ότι τον είδα κι εγώ μια φορά και μου δημιούργησε το ίδιο αίσθημα απέχθειας μ' εσένα;

ΕΝΦΙΑΝΤ: Δε γινόταν να σου δημιουργήσει διαφορετική εντύπωση. Και με την ευκαιρία, πόσο ανόητος θα σου είχα φανεί μη γνωρίζοντας ότι αυτή ήταν η πίσω πόρτα της οικίας του Δρ. Τζέκυλ! Σ' εσένα πάντως οφείλεται εν μέρει ότι το ανακάλυψα.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Ωστε λοιπόν το ανακάλυψες... Τότε μπορούμε να μπούμε στην αυλή και να ριζούμε μια ματιά στα παράθυρα. Να σου πω την αλήθεια, ανησυχώ για τον κακόμοιρο τον Τζέκυλ. Ακόμα και απ' έξω αισθάνομαι ότι πάλι έχει την ανάγκη της παρουσίας ενός φίλου.

(Οι δύο άνδρες, μπαίνουν στην αυλή του σπιτιού και κατευθύνονται προς τα παράθυρα. Στο μεσαίο που είναι και το μόνο φωτισμένο, ο Άτερσον διακρίνει μια φιγούρα).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Τζέκυλ! Εσύ είσαι; Είσαι καλύτερα;

(Ο Τζέκυλ διακρίνεται ξεκάθαρα πια. Φαίνεται πολύ θλιμμένος, σχεδόν απελπισμένος).

ΤΖΕΚΥΛ: Είμαι πολύ καταπτοημένος Άτερσον. Πολύ καταπτοημένος. Δε θα κρατήσω για πολύ, δόξα τω Θεώ.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Μένεις υπερβολικό διάστημα κλεισμένος στο σπίτι. Πρέπει να βγαίνεις λίγο, να ξεσκουριάσεις, όπως κάνω εγώ με τον Ένφιλντ.

(Του δείχνει τον Ένφιλντ).

Αυτός είναι ο εξάδελφός μου, ο κύριος Ένφιλντ. Ένφιλντ, από δω ο Δρ. Τζέκυλ.

(Κοιτά ξανά προς τον Τζέκυλ).

Έλα τώρα Χένρυ. Φόρεσε το καπέλο σου και πάμε μια σύντομη βόλτα.

ΤΖΕΚΥΛ *(αναστενάζοντας):* Είσαι πολύ καλός. Θα το ήθελα πολύ, αλλά όχι, όχι, όχι, είναι αδύνατον. Δεν το τολμώ. Όμως Άτερσον, ειλικρινά χάρηκα πολύ που σε είδα. Είναι πολύ μεγάλη μου χαρά. Θα σας έλεγα να ανεβείτε με τον κ. Ένφιλντ, αλλά το μέρος είναι χάλια.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Τότε, το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, είναι να μείνουμε εδώ και να μιλήσουμε ο καθένας από τη θέση του.

ΤΖΕΚΥΛ: Αυτό σκεφτόμουν να σου προτείνω Ατ...

(Ο Τζέκυλ δεν προλαβαίνει να ολοκληρώσει τη φράση του, καθώς αρχίζει να καταρρέει. Ο Άτερσον με τον Ένφιλντ, προλαβαίνουν να διακρίνουν στο πρόσωπο του μια έκφραση τρόμου και απόγνωσης, πριν το παράθυρό κλείσει. Σχεδόν αμέσως οι δύο άνδρες βγαίνουν από την αυλή στον δρόμο και προχωρούν με γρήγορο βήμα. Είναι αμφοτέρωτα σοκαρισμένοι και τρομοκρατημένοι).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Ο Θεός να μας συγχωρέσει! Ο Θεός να μας συγχωρέσει!

(Ο Ένφιλντ κουνά συγκαταβατικά το κεφάλι του. Βγαίνουν με τον Άτερσον από τη σκηνή, χωρίς να πουν άλλη κουβέντα. Σκοτάδι).

Σκηνή 10^η

(Χαμηλός φωτισμός. Ο Δρ. Τζέκυλ κάθεται αποκαμωμένος στο γραφείο του. Είναι χλωμός και κούρτσος. Προσπαθεί να πιάσει έναν φάκελο, αλλά τα χέρια του τρέμουν).

ΤΖΕΚΥΛ: Απέτυχα...

Πίστεψα πως μπορώ ν' αλλάξω τον κόσμο...

Να γίνω Θεός...

Αλίμονο, πόσο αφελής υπήρξα...

Κι όμως...

Στην αρχή μου φάνηκε ένα πολύ καλό σχέδιο...

Από τη μία, εγώ... Ο καλόκαρδος και έντιμος Δρ. Χένρι Τζέκυλ...

Κι από την άλλη εκείνος...

Ο άλλος μου εαυτός...

Δεν ξέρω...

Κάπως το σιέφτηγα σαν...

(Πιάνει το κεφάλι του και το σφίγγει).

Να, σαν τότε που ήμουν παιδί!

Φρόντιζα να είμαι φρόνιμος και υπάκουος...

Αλλά υπήρχαν κι εκείνες οι στιγμές...

Που έκανα τις σκανταλιές μου...

Θυμάμαι μια φορά, που σκαρφάλωσα στο ντουλάπι της κουζίνας...

Για να δοκιμάσω το γλυκό που είχε φτιάξει η μάνα μου...

Έχασα την ισορροπία μου και τσακίστηκα...

Και φυσικά το βάζο μου έφυγε απ' τα χέρια και έγινε χίλια κομμάτια...

Κοίταζα τα σιρόπια που κυλούσαν στο πάτωμα απογοητευμένος...

Ήθελα να γλύψω τα κομμάτια που δεν ακουμπούσαν στο πάτωμα...

Αλλά δεν το έκανα...

Κάποια αόρατη δύναμη, κάποια τρομακτική φωνούλα...

Εντάξει, δεν γλίτωσα ούτε την κατσάδα, ούτε την τιμωρία...

Κάπως έτσι πίστεψα πως θα γινόταν και τώρα...

Μικρές σκανταλιές, χωρίς ουσιαστικές συνέπειες...

Άντε κανέναν μικρόν εξάψαλμος που και που...

(Κρύβει με τα χέρια το πρόσωπο του).

Ανόητε!

Τι πήγες κι έκανες;

Σε ποια κόλαση έβαλες τον ίδιο σου τον εαυτό;

Τώρα τα πάντα έχουν τελειώσει...

Η μοίρα σου είναι προδιαγεγραμμένη...

Δεν μπορείς να την αλλάξεις...

Αλλά και αν μπορούσες, θα το ήθελες;

Ή μάλλον...

Θα είχες τη δύναμη να το προσπαθήσεις;

Πες την αλήθεια...

Θα την είχες;

Μπα...

Όπως είχε πει κι Εκείνος λίγο πριν πέσει η δική του αυλαία...

«Τετέλεσται»...

Σκηνή 11^η

(Στο σπίτι του Άτερσον. Κάθεται στο σαλόνι του και πίνει ένα ποτήρι κρασί. Δείχνει σκεπτικός, μέχρι που ακούγεται χτύπημα στην πόρτα. Σηκώνεται και ανοίγει. Είναι ο Πουλ. Φοίνεται ιδιαίτερα ανήσυχος).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Καλησπέρα Πουλ! Μα τι συμβαίνει; Έπαθε κάτι ο γιατρός;

ΠΟΥΛ: Κάτι δεν πάει καλά κύριε Άτερσον.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Έλα, κάθισε να πεις ένα ποτήρι κρασί και θα μου τα πεις όλα.

ΠΟΥΛ: Ο γιατρός έχει κλειστεί ξανά στο ιδιαίτερο δωμάτιό του. Δε μου αρέσει αυτό. Καθόλου δε μου αρέσει.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Πες μου, τι είναι αυτό που φοβάσαι;

ΠΟΥΛ: Όλο αυτό συμβαίνει εδώ και μια βδομάδα. Είμαι τρομοκρατημένος.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Ηρέμησε και προσπάθησε να μου πεις τι συμβαίνει.

ΠΟΥΛ: Παίζεται κάποιο βρώμικο παιχνίδι!

ΑΤΕΡΣΟΝ: Κάποιο βρώμικο παιχνίδι; Τι εννοείς;

ΠΟΥΛ: Δεν τολμώ να σας πω κύριε. Θέλετε να έρθετε να δείτε μόνος σας;

(Ο Άτερσον βάζει το καπέλο και το παλτό του. Ύστερα, μαζί με τον Πουλ, αποχωρούν από τη σκηνή. Σκοτάδι για λίγο. Όταν τα φώτα ανάβουν ξανά, οι δύο άνδρες είναι έξω από το σπίτι του Τζέκνλ).

ΠΟΥΛ: Φτάσαμε. Ο Θεός να βάλει το χέρι του, να μη συμβαίνει κάτι κακό.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Ας το ευχηθούμε.

(Ο Πουλ χτυπά την πόρτα. Τους ανοίγουν και μπαίνουν μέσα. Ο Πουλ παίρνει ένα κηροπήγιο από κάποιο τραπέζι).

ΠΟΥΛ: Και τώρα, θα ξεμπερδέψουμε μ' αυτή την υπόθεση αμέσως.

(Προχωρούν μέχρι που φτάνουν έξω από την πόρτα του ιδιαίτερου δωματίου του Τζέκνλ. Ο Πουλ κάνει νόημα στον Άτερσον να ακούσει).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Μα...

(Ο Πουλ του γνέφει να σταματήσει).

ΠΟΥΛ: Ο κύριος Άτερσον ζητάει να σας δει.

(Ακούγεται από μέσα από το δωμάτιο, μια βραχνή φωνή).

ΦΩΝΗ: Δεν μπορώ να δω κανέναν.

ΠΟΥΛ: Ευχαριστώ κύριε.

(Γυρίζει στον Άτερσον).

Το είδατε; Αυτή η φωνή, ήταν του κυρίου μου;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Μοιάζει πολύ αλλαγμένη.

ΠΟΥΛ: Μα τι λέτε; Είκοσι χρόνια δουλεύω εδώ, λέτε να μη γνωρίζω τη φωνή του; Η τελευταία φορά που την άκουσα, ήταν πριν οκτώ μέρες, όταν επικαλέστηκε το όνομα του Θεού. Τώρα, ποιος είναι αυτός που έχει πάρει τη θέση του εκεί μέσα;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Όλο αυτό είναι όντως πολύ παράξενο Πουλ. Αλλά... Αν είναι όπως τα λες, αν ο Τζέκυλ έχει δολοφονηθεί, τότε γιατί να παραμένει ο δολοφόνος του μέσα; Τι λόγο έχει; Δε βγάζει νόημα.

ΠΟΥΛ: Αν και βλέπω πως είστε δύσπιστος κύριε Άτερσον, παρόλα αυτά θα επιμείνω. Ό,τι κι αν είναι αυτό που είναι εκεί μέσα, ο κύριός μου, ή κάποιο άλλο πλάσμα, ωρύεται μέρα και νύχτα, για κάποιο φάρμακο. Σε αυτό, δεν μπορώ να πω, ακολουθεί τις συνήθειες του αφεντικού μου. Πετάει σημειώματα κάτω από την πόρτα, γεμάτα με παραγγελίες προς φαρμακαποθήκες. Μόνο αυτό κάνει. Ακόμα και το φαΐ που του αφήνουμε απ' έξω, το παίρνει όταν είναι σίγουρος πως δεν τον βλέπει κανείς.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Πήγατε σ' αυτές τις φαρμακαποθήκες;

ΠΟΥΛ: Βεβαίως. Αλλά κάθε φορά που του κουβαλούσα το υλικό, μου πετούσε σημειώματα να το επιστρέψω, καθώς, όπως έλεγε, ήταν νοθευμένο. Αυτό το φάρμακο θα πρέπει ν' αποτελεί ζήτημα ζωής και θανάτου για εκείνον.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Μήπως έχεις κάποιο απ' αυτά τα σημειώματα;

(Ο Πουλ ψάχνει λίγο στις τσέπες του, βρίσκει ένα τσαλακωμένο χαρτί και το δίνει στον Άτερσον. Εκείνος το εξετάζει με προσοχή).

ΠΟΥΛ: Λοιπόν;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Παράξενο σημείωμα. Πάντως πρόκειται αναμφισβήτητα για τον γραφικό χαρακτήρα του Τζέκυλ.

ΠΟΥΛ: Έτσι φαίνεται. Αλλά και πάλι, τι σημασία έχει; Αφού τον είδα!

ΑΤΕΡΣΟΝ: Τον είδες; Τι εννοείς;

ΠΟΥΛ: Ένα βράδυ, μπήγα ξαφνικά εδώ από τον κήπο. Μάλλον είχε βγει, για να ψάξει για αυτό το φάρμακο. Η πόρτα του δωματίου ήταν ανοιχτή. Βρισκόταν στο βάθος και έφαχνε κάτι καφάσια. Όταν με αντιλήφθηκε έβγαλε μια κραυγή και κλειδώθηκε πάλι μέσα. Πείτε μου λοιπόν. Αν αυτός ήταν το αφεντικό μου, γιατί φορούσε μάσκα; Γιατί αντέδρασε έτσι μόλις με είδε; Τόσα χρόνια εργάζομαι εδώ. Δεν καταλαβαίνω. Δεν...

ΑΤΕΡΣΟΝ: Εκεί που καταλήγω Πουλ, είναι πως ο κύριός σου, μάλλον έχει προσβληθεί από κάποια απ' αυτές τις ανίατες ασθένειες, που σου παραμορφώνουν το πρόσωπο και το σώμα. Αυτό θα εξηγούσε και τη μάσκα, αλλά και πολλά άλλα ακόμη.

Και το φάρμακο, που με τόση λαχτάρα αναζητά, ίσως είναι κομβικό για την ανάρρωσή του.

ΠΟΥΛ: Εκείνο το πλάσμα δεν ήταν ο κύριος μου. Αυτή είναι η μόνη αλήθεια. Κι άλλωστε ο κύριός μου, είναι ψηλός και γεροδεμένος, ενώ αυτός ήταν νάνος. Όχι, όχι, μην το συζητάτε. Εγώ πιστεύω πως εκεί μέσα έχει γίνει φόνος.

ΑΤΕΡΣΟΝ: Αν επιμένεις τόσο πολύ Πουλ, τότε είναι καθήκον μου να ξεκαθαρίσω το θέμα. Και η μόνη λύση είναι να σπάσω την πόρτα.

ΠΟΥΛ: Τώρα μάλιστα! Κοιτάξτε, υπάρχει ένα τσεκούρι στο αμφιθέατρο. Αυτό θα το πάρω εγώ. Κι εσείς μπορείτε να πάρετε το σκαλιστήρι της φωτιάς από την κουζίνα.

(Αποχωρούν και οι δύο από τη σκηνή κι επιστρέφουν με το τσεκούρι και το σκαλιστήρι στα χέρια).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Και τώρα που είμαστε έτοιμοι να μπούμε σε μελάδες Πουλ, θα ήθελα να σε ρωτήσω κάτι τελευταίο. Τον άνδρα με τη μάσκα, τον αναγνώρισες;

ΠΟΥΛ: Έγιναν όλα πολύ γρήγορα και δεν είμαι σίγουρος αν μπορώ ν' απαντήσω καταφατικά. Όμως αν εννοείτε μήπως επρόκειτο για τον κο Χάϊντ, ναι, νομίζω πως ναι. Βλέπετε, οι ομοιότητες ήταν εμφανείς. Κι άλλωστε, όπως θα θυμάστε, έχει κλειδί. Τώρα που το ξανασκέφτομαι, είμαι σίγουρος. Αυτό το πλάσμα ήταν ο Χάϊντ!

ΑΤΕΡΣΟΝ: Φοβάμαι πως κι εγώ το ίδιο πιστεύω. Ας μη χάνουμε λοιπόν άλλο χρόνο.

(Χτυπά την πόρτα, χωρίς να πάρει απάντηση).

Τζέκυλ, απαιτώ να σε δω! Αν όχι με το καλό, τότε ακόμη και με τη βία!

(Ακούγεται και πάλι η φωνή από μέσα).

ΦΩΝΗ: Άτερσον, για όνομα του Θεού! Λυπήσου με...

ΑΤΕΡΣΟΝ: Αυτή η φωνή δεν είναι του Τζέκυλ. Είναι του Χάϊντ. Πουλ, σπάσε την πόρτα. Τώρα!

(Ο Πουλ χτυπά επαναλαμβανόμενα την πόρτα, μέχρι που εκείνη υποχωρεί. Από μέσα ακούγεται μια απαίσια στριγγλιά, που θυμίζει ζώο. Οι δύο άνδρες μπαίνουν στο δωμάτιο. Ακριβώς στη μέση είναι πεσμένος μπρούμυτα ένας άνδρας, ετοιμοθάνατος. Τον γυρίζουν και αποκαλύπτεται πως είναι ο Χάϊντ, που μετά από μερικά δευτερόλεπτα ξεψυχά. Στο χέρι του, κρατά ένα μισοσπασμένο φιαλίδιο).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Φτάσαμε αργά. Είτε για να σώσουμε, είτε για να τιμωρήσουμε. Το μόνο σίγουρο, είναι πως ο Χάϊντ έφυγε με τη θέλησή του. Τώρα το μόνο που μένει, είναι να βρούμε το πτώμα του κυριού σου.

(Οι δύο άνδρες, ψάχνουν σε διάφορα σημεία του σπιτιού, μέχρι που βρίσκουν, έναν μεγάλο φάκελο, που πάνω του έχει το όνομα του Άτερσον. Τον ανοίγουν και από μέσα πέφτουν μερικά έγγραφα. Ο Άτερσον τα σηκώνει και διαβάζει το πρώτο).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Το κεφάλι μου γυρίζει. Εδώ είναι η διαθήκη του Τζέκυλ. Έχει αλλάξει το όνομα του Χαϊντ με το δικό μου. Γιατί τόσον καιρό που ο Χαϊντ ήταν εδώ μέσα δεν την κατέστρεψε;

ΠΟΥΛ: Το άλλο χαρτί τι γράφει κύριε Άτερσον;

ΑΤΕΡΣΟΝ: Έχει σημερινή ημερομηνία! Ο Τζέκυλ ήταν ζωντανός, τουλάχιστον μέχρι πριν κάποιες ώρες! Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί.

(Ο Άτερσον διαβάζει και το δεύτερο έγγραφο).

Εδώ λέει, πως αν τυχόν ο Τζέκυλ εξαφανιστεί, να διαβάσω...

(Δεν ολοκληρώνει τη φράση του. Γυρίζει προς τον Πουλ).

Υπάρχει κι άλλο έγγραφο;

ΠΟΥΛ: Εδώ κύριε.

(Ο Πουλ του δίνει έναν μεγάλο σφραγισμένο φάκελο).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Η ώρα είναι δέκα. Πάω σπίτι μου να διαβάσω αυτά τα ντοκουμέντα. Θα επιστρέψω πριν τις δώδεκα και τότε θα καλέσουμε την αστυνομία.

(Ο Πουλ γνέφει καταφατικά. Οι δύο άνδρες αποχωρούν από τη σκηνή. Σκοτάδι).

Σκηνή 12^η

(Στο σπίτι του Άτερσον. Κάθεται στο σαλόνι και κρατά έναν φάκελο. Τον ανοίγει και αρχίζει να διαβάζει το γράμμα που ήταν μέσα).

ΑΤΕΡΣΟΝ: «Αγαπητέ μου Άτερσον, ήταν βράδυ, σχεδόν μεσάνυχτα, όταν η πόρτα μου χτύπησε. Δεν τρόμαξα. Ήξερα ποιος ήταν, τον περίμενα άλλωστε. Αν και δεν τον γνώριζα προσωπικά...».

(Σκοτάδι για λίγο. Μόλις τα φώτα ανοίγουν ξανά, έχουμε μεταφερθεί στο σπίτι του Λάνιον. Στη σκηνή ο ίδιος ο Λάνιον, μόλις έχει ανοίξει την πόρτα και αντικρίζει μπροστά του τον Χάϊντ).

ΛΑΝΙΟΝ: Σας στέλνει ο ίδιος ο Δρ. Τζέκυλ;

ΧΑΪΝΤ: Μάλιστα.

(Ο Λάνιον του κάνει, διστακτικά, νόημα να μπει. Ο Χάϊντ προχωρά στο εσωτερικό του σπιτιού).

ΛΑΝΙΟΝ: Ελάτε, καθίστε.

(Ο Χάϊντ τον αγροεί).

ΧΑΪΝΤ: Το πήρατε; Το έχετε;

ΛΑΝΙΟΝ: Σας παρακαλώ κύριε. Ηρεμήστε. Ούτε καν μου έχετε συστηθεί ακόμη.

(Ο Χάϊντ χαμηλώνει το βλέμμα του).

ΧΑΪΝΤ: Συγνώμη Δρ. Λάνιον. Έχετε απόλυτο δίκιο. Ήμουν αγενής το ξέρω, αλλά να... Για όλα φταίει η ανυπομονησία μου. Ήρθα εκ μέρους του συναδέλφου σας, του Δρ. Τζέκυλ, για ένα πάρα πολύ σημαντικό θέμα. Νομίζω πως ξέρετε σε τι αφορά.

ΛΑΝΙΟΝ: Ναι, φυσικά. Εδώ είναι λοιπόν, κύριε.

(Του δείχνει ένα συρτάρι καλυμμένο με ένα σεντόνι. Ο Χάϊντ, τραβά με μια απότομη κίνηση το σεντόνι, ανοίγει το συρτάρι και βλέποντας το περιεχόμενό του, αρχίζει να χοροπηδά ενθουσιασμένος. Ύστερα, στρέφεται προς τον Λάνιον).

ΧΑΪΝΤ: Μου δίνετε ένα διαβαθμισμένο γυάλινο δοχείο;

(Ο Λάνιον του δίνει το δοχείο και ο Χάϊντ αρχίζει μέσα σε αυτό να αναμειγνύει διάφορα υγρά. Μόλις τελειώνει, γυρίζει ξανά προς τον Λάνιον).

Θα έχετε τώρα τη σύνεση και την πρόνοια να με αφήσετε να φύγω με το δοχείο από εδώ μέσα, ή σας έχει κυριεύσει ολοκληρωτικά η περιέργεια; Σκεφτείτε πριν απαντήσετε, διότι θα γίνει ότι αποφασίσετε. Στη μια περίπτωση θα μείνετε όπως πριν. Στην άλλη περίπτωση όμως, νέα μονοπάτια γνώσης και δόξας θ' ανοιχτούν μπροστά σας. Και η δράση σας, θα δεχθεί ένα τόσο βλάσφημο πλήγμα, ώστε θα κλονίσει τη δυσπιστία σας προς το Σατανά.

ΛΑΝΙΟΝ: Πολύ περίεργα και αινιγματικά μιλάτε αγαπητέ μου κύριε. Όμως το πράγμα έχει παρατραβήξει μ' αυτή την ακατανόητη εξυπηρέτηση, για ν' αποσυρθώ οικειοθελώς πριν το τέλος.

ΧΑΪΝΤ: Πολύ καλά! Να θυμάσαι μόνο πως ό,τι ακολουθήσει, αποτελεί επαγγελματικό απόρρητο. Και τώρα, εσύ, που τόσο καιρό έμενες προσκολλημένος στις πιο στενόμυαλες και υλιστικές απόψεις, εσύ, που αρνήθηκες την αξία της υπερβατικής ιατρικής, εσύ που χλεύασες τους ανώτερους σου, κοίτα καλά!

(Ο Χάϊντ φέρνει το δοχείο στο στόμα του και πίνει μονορούφι το περιεχόμενό του. Αμέσως, αρχίζει να παραπατάει, να τρεκλίζει. Λίγο πριν σωριαστεί χάρμω, καταφέρνει ν' αρπαχτεί από το τραπέζι. Αρχίζει ν' ανασαίνει με δυσκολία και το πρόσωπο του να αλλοιώνεται. Μετά από ελάχιστα δευτερόλεπτα γυρίζει προς το κοινό και βλέπουμε πως στη θέση του Χάϊντ, βρίσκεται πλέον ο Τζέκυλ).

ΛΑΝΙΟΝ: Ω Θεέ μου!

ΤΖΕΚΥΛ: Μη φοβάσαι Λάνιον! Εγώ είμαι. Ο φίλος σου, ο Χένρυ Τζέκυλ.

ΛΑΝΙΟΝ: Είναι ανήθικο όλο αυτό.

ΤΖΕΚΥΛ: Έλα, ηρέμησε. Θα σου τα εξηγήσω όλα.

ΛΑΝΙΟΝ: Δε θέλω να μάθω τίποτα παραπάνω.

ΤΖΕΚΥΛ: Αυτό το πλάσμα που ήρθε εδώ πριν λίγο, ήταν ο Έντουαρντ Χάϊντ. Είναι το πιο καταζητούμενο πρόσωπο σε όλη τη χώρα. Τον κυνηγούν για τη δολοφονία του Κάρου.

ΛΑΝΙΟΝ: Φύγε, σε παρακαλώ.

ΤΖΕΚΥΛ: Τώρα όμως, έχεις μπροστά σου εμένα. Έφυγε ο Χάϊντ. Τουλάχιστον για την ώρα.

ΛΑΝΙΟΝ: Πως το έκανες αυτό Χένρυ;

ΤΖΕΚΥΛ: Πέτυχα το ακατόρθωτο Χάστυ. Αν και το τίμημα ήταν βαρύ.

(Η φωνή του Τζέκυλ αρχίζει να σπάει).

Νομίζω πως κάπου έχασα τον έλεγχο. Πίστευα πως θα μπορούσα...

ΛΑΝΙΟΝ: Φρίκη, φρίκη...

ΤΖΕΚΥΛ: Εγώ μπορεί να και είμαι καταδικασμένος πλέον Χάστυ. Αλλά εσύ θέλω να με συγχωρήσεις. Σε ικετεύω.

ΛΑΝΙΟΝ: Ξέρεις τι μου ζητάς; Δε νομίζω ότι θα το ξεπεράσω ποτέ. Νιώθω πως πια οι μέρες μου είναι μετρημένες.

ΤΖΕΚΥΛ: Δεν κάνει να μιλάς έτσι. Κι άλλωστε, μην το ξεχνάς. Ήταν δική σου επιλογή.

ΛΑΝΙΟΝ: Που πιθανότατα θα μου κοστίσει την ίδια τη ζωή μου.

ΤΖΕΚΥΛ: Αργά, ή γρήγορα, θα κοστίσει και τη δική μου. Είναι αναπόφευκτο. Μόνο... Σε παρακαλώ... Θυμήσου... Δεν πρέπει να πεις τίποτα σε κανέναν για όσα είδες.

ΛΑΝΙΟΝ: Θα σεβαστώ την επιθυμία σου, όμως... Θα γράψω ένα γράμμα στον κοινό μας φίλο, τον Άτερσον. Με την παράκληση να ανοιχτεί μετά το θάνατο, ή τέλος πάντων την εξαφάνισή σου. Για να έχω τουλάχιστον τη συνείδησή μου ήσυχη.

ΤΖΕΚΥΛ: Ίσως κι εγώ να κάνω το ίδιο.

ΛΑΝΙΟΝ: Και τώρα φύγε. Σε ξορκίζω. Στην παλιά μας φιλία.

ΤΖΕΚΥΛ: Όπως θέλεις. Αντίο Χάστνυ. Και σ' ευχαριστώ.

ΛΑΝΙΟΝ: Αντίο Χένρυ. Εγώ δεν ξέρω αν θα πρέπει να σ' ευχαριστήσω...

(Ο Τζέκυλ αποχωρεί από τη σκηνή. Σκοτάδι για λίγο. Το φως επιστρέφει και βλέπουμε πάλι τον Άτερσον, στο σπίτι του. Αφήνει την επιστολή στο τραπέζι. Στη συνέχεια παίρνει τον άλλο φάκελο. Τον ανοίγει και βγάζει τη δεύτερη επιστολή. Αρχίζει να τη διαβάσει. Σκοτάδι).

Σκηνή 13^η

(Στη σκηνή μόνος του ο Τζέκυλ. Κάθεται σε μια καρέκλα και έχει μπροστά του το κοινό. Δείχνει κουρασμένος, σχεδόν εξαντλημένος, μα ταυτόχρονα και ανακουφισμένος).

ΤΖΕΚΥΛ: Ήρθε λοιπόν η ώρα να μάθετε όλη την αλήθεια...

Αν και νομίζω την ξέρετε...

Μάλλον λοιπόν κάνω αυτή την εξομολόγηση, για να λυτρώσω τον δυστυχημένο τον φίλο μου, τον Άτερσον...

Πόσο ντρέπομαι που τον υπέβαλλα σε όλο αυτό το μαρτύριο...

Όμως δεν είναι τώρα ή ώρα για να αναλωθώ σε ανώφελους συναισθηματισμούς.

Εγώ ο Δρ. Τζέκυλ, γεννήθηκα το 1800 από πλούσιους γονείς και με μεγάλες ικανότητες και φιλοδοξίες...

Όχι... Όχι... Πολύ κοινότοπη αρχή...

Ας περάσω κατευθείαν στο θέμα καλύτερα...

Μεγάλωσα λοιπόν και έζησα, όπως ορίζουν οι αρχές κάθε σωστής κοινωνίας...

Όμως, δεν το κρύβω, πάντα μ' άρεσαν οι διασκεδάσεις...

Και μάλιστα οι όχι και τόσο δημοφιλείς...

Φρόντιζα όμως να τις κρατάω κρυφές...

Ως γιατρός, πάντα με συνάρπαζε η υπερβατική ιατρική...

Υστερα από πολλές μελέτες, κατέληξα πως όλοι μας έχουμε μια σκοτεινή πλευρά...

Εγώ αυτή τη σκοτεινή πλευρά, θέλησα να τη διαχωρίσω...

Γιατί πίστευα πως θα λύτρωνε τους ανθρώπους ο πλήρης έλεγχος της πτυχής τους αυτής.

Τα πειράματά μου, με οδήγησαν γρήγορα στο ποθούμενο αποτέλεσμα...

Δεν τολμούσα όμως να κάνω το επόμενο βήμα...

Τελικά, η περιέργεια επικράτησε της σωφροσύνης...

Έφτιαξα λοιπόν μια μαύρη μέρα το βάμμα, το ήπια και ύστερα από μια επώδυνη διαδικασία, είδα τον εαυτό μου ν' αλλάζει...

Έγινε ένα μικροσκοπικό άσχημο πλάσμα...

Έγινε ο Έντουαρντ Χάϊντ...

Κι έκανα με τη μορφή του, όσα ποτέ δεν είχα τολμήσει, ούτε καν να σιεφτώ...

Τα είχα υπολογίσει όλα...

Ή τουλάχιστον έτσι πίστευα...

Το σπίτι στο Σόχο...

Την οικονομική μου εξασφάλιση ως Χάϊντ, μέσω της διαθήκης μου...

Τα πάντα...

Όποτε ένιωθα την ανάγκη να ξεφύγω, έπινα το βάμμα και γινόμουν εκείνος...

Και πίστευα πως έλεγχα απόλυτα την κατάσταση...

Φευ...

Δε θε ξεχάσω εκείνο το καταραμένο βράδυ, που όπως καθόμουν στο εργαστήριό μου, η ματιά μου έπεσε στο χέρι μου και με τρόμο διαπίστωσα πως είχε αλλάξει...

Είχα γίνει ξανά Χάϊντ...

Χωρίς το βάμμα...

Κάπου εκεί έχασα τελείως τον έλεγχο...

Προσπάθησα...

Στ' αλήθεια προσπάθησα...

Να το σταματήσω...

Τον κράτησα φυλακισμένο για ένα μεγάλο διάστημα...

Και γύρισα στην παλιά μου ζωή...

Στις παλιές μου συνήθειες...

Νόμιζα πως όλα ήταν πια παρελθόν...

Δεν τον είχα όμως ξεχάσει ποτέ...

Ερχόταν συνέχεια στις σκέψεις και τα όνειρά μου...

Λύγισα...

Και ξαναέπεσα στα δίχτυα του...

Δυστυχώς, όσο πιο πολύ προσπαθούσα να μείνω μακριά του, τόσο πιο αγριεμένος επέστρεφε...

Κάπως έτσι προέκυψε και η δολοφονία του Κάρου...

Εκείνος το έκανε!

Όχι εγώ!

Όταν επανήλθα στη μορφή του Τζέκυλ, ήξερα πως τα περιθώρια είχαν στενέψει επικίνδυνα...

Ξαναπροσπάθησα...

Έλαβα όλα τα απαραίτητα μέτρα προστασίας...

Και τον έκανα για άλλη μια φορά πέρα...

Και πάλι δεν κράτησε πολύ...

Πλέον ερχόταν όποτε ήθελε...

Κι εγώ σαν τρελός να καταπίνω το βάμμα για να διατηρήσω τη λογική μου...

Μέχρι και τον άμοιρο τον Λάνιον έβαλα να με βοηθήσει και υπέγραψα τη θανατική του καταδίκη...

Μέχρι που...

Μια αποφράδα μέρα, ένα από τα βασιικά υλικά τελείωσε...

Το άλας...

Έφαξα να βρω άλλο, αλλά κανένα δεν είχε αποτέλεσμα...

Φαίνεται πως το πρώτο εκείνο απόθεμα ήταν νοθευμένο...

Μάλλον αυτό οδήγησε στην επιτυχία του μείγματος...

Και τώρα, έχοντας χρησιμοποιήσει και την τελευταία δόση από το παλιό βάμμα, τον νιώθω να ξανάρχεται...

Χωρίς επιστροφή αυτή τη φορά...

(Απ' έξω ακούγονται χτυπήματα πόρτας και οι φωνές των Άτερσον και Πουλ από τη 10η σκηνή).

Να... Βλέπω το χέρι μου ν' αλλάζει και πάλι...

Ο Χάιντ κέρδισε...

Κι εγώ ήρθε η ώρα να σας απαλλάξω από την τιποτένια ύπαρξή μου...

(Γίνει δηλητήριο από ένα φιαλίδιο και σωριάζεται στο πάτωμα, έχοντας γίνει Χάιντ. Σκοτάδι για λίγο. Όταν τα φώτα ανάβουν ξανά, βρισκόμαστε και πάλι στο σπίτι του Άτερσον και τον βλέπουμε να αφήνει το φάκελο στο τραπέζι μπροστά του).

ΑΤΕΡΣΟΝ: Αυτά λοιπόν είναι τα όσα συνέβησαν μέχρι εδώ. Σε ό,τι αφορά τη συνέχεια, ο καθένας μας μπορεί να βγάλει από μόνος του τα συμπεράσματά του. Εγώ το έχω ήδη κάνει...

Σκηνή 14^η

(Μέσα σ' ένα σκοτεινό και βρώμικο δωμάτιο. Ένας μικρόσωμος, αποκρουστικός άνδρας εισβάλλει στη σκηνή και στρέφει το βλέμμα του στο κοινό. Δείχνει αγριεμένος).

ΧΑΪΝΤ: Εγώ είμαι λοιπόν! Αυτός που εδώ και ώρα αναζητούσατε.

Ο κος Χάιντ.

Γιατί εκπλήσσεστε;

Δεν το περιμένατε πως εγώ θα είχα την τελευταία λέξη;

Ελπίζω να μη σας τρομάζει το παρουσιαστικό μου.

Εντάξει κάθε αρχή και δύσκολη.

Αλλά είμαι σίγουρος πως ο καλός μου φίλος ο Τζέκυλ, έκανε ό,τι μπορούσε.

Εκείνος άλλωστε είναι υπεύθυνος για όλα.

Είναι ο Δημιουργός κι εγώ το Δημιούργημά του.

Ο Θεός μου!

Ναι, έτσι είναι οι πραγματικοί Θεοί.

Όχι σαν κι αυτούς τους κάλπικους, στους οποίους πιστεύετε εσείς.

Ο Χένρι κι εγώ.

Εγώ κι ο Χένρι.

Ο Δαίμονάς μου!

Που με έκανε έτσι, όπως με βλέπετε.

Αηδιαστικό, να προκαλώ αναγούλα σε όποιον με βλέπει.

Ήδη τον ξεπλήρωσα.

Και δε θα ορρωδήσω προ ουδενός.

Όποιος βρεθεί στο δρόμο μου, θα τον τσαλαπατήσω.

Να, σαν κι εκείνο το κοριτσάκι.

Ή και τον Σερ Κάρριου, για τον οποίο φύλαξα ακόμη πιο ολοκληρωμένη περιποίηση.

Να χύνεται ασταμάτητα πηχτό το αίμα κι εγώ να κάθομαι εκεί δίπλα να παρακολουθώ.

Τι ηδονική διαδικασία!

Το παιδάκι αυτό, αλλά και ο ηλικιωμένος βουλευτής, ήταν άλλωστε μόνο η αρχή.

Έχετε να μάθετε πολλά ακόμα, εσείς που τώρα με κοιτάτε έκπληκτοι.

Ναι, εσείς.

Που ήρθατε εδώ περήφανοι για τις δήθεν όμορφα καμωμένες ζωές σας.
Που στην πραγματικότητα είναι ψεύτικες.
Υποκριτές κι εσείς σαν κι εκείνον.
Άτιμε Τζέκυλ. Θα...
(Η σκηνή φωτίζεται απότομα και ύστερα σκοτεινιάζει και πάλι. Σαν μια αστραπή).
Συγχώρεσε με αφέντη μου.
Το ξέρω, παρασύρθηκα.
Δε θα ξαναγίνει, στ' ορκίζομαι.
Μαζί θα τους δείξουμε πως πρέπει να είναι ο κόσμος.
Θα τους διδάξουμε και θα μάθουν.
Με το καλό, ή με το άγριο.
Μ' ακούτε τιποτένιοι;
Ανοίξτε τα μάτια και τ' αυτιά σας και προσέξτε καλά.
Μόνο να κερδίσετε έχετε.
Όλοι σας κρύβετε κάποιον σαν κι εμένα βαθιά μέσα σας.
Ή μπορεί και όχι τόσο βαθιά.
Ίσως να έχει ήδη κυριαρχήσει επάνω σας.
Εγώ πάντως μια χαρά τα έχω καταφέρει!
Πλέον τον εξαφάνισα τον άλλο.
Που νόμιζε πως μπορεί να με χρησιμοποιήσει σαν τη μαριονέτα του.
Το ξέρετε δα τι ακολουθεί την ύβρη...
Ο κακόμοιρος ο Τζέκυλ δεν ήταν έτοιμος για τα όσα έμελλε να του συμβούν.
Πως θα μπορούσε άλλωστε.
Αν και νομίζω πως κατά βάθος του άρεσαν.
(Γελάει σαρκαστικά, σχεδόν καγχάζει και ύστερα γυρνάει την πλάτη του και χάνεται στο σκοτάδι. Σκοτάδι).

ΤΕΛΟΣ